

**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1851/2023
28.03.2024. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „OMNIS“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат у ..., против туженог „NDM LEASING“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Милица Жаркић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 4.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7946/21 од 20.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7946/21 од 20.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7946/21 од 20.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4388/2021 од 15.06.2021. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је апсолутно ништава и да не производи правно дејство одредба члана 3. став 3.4. тачка 1. Уговора о финансијском лизингу ... од 13.07.2010. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 19.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 7946/21 од 20.07.2023. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса

или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд утврди ништавост одредбе уговора о финансијском лизингу којим је предвиђено плаћање трошкова за обраду захтева. Нижестепени судови су полазећи од одредаба Закона о финансијском лизингу закључили да тужени има право да приликом закључења уговора о финансијском лизингу наплати од корисника лизинга трошкове обраде захтева. Како је тужилац приликом закључења уговора био упознат са свим битним елементима уговора, укључујући и трошкове обраде захтева, закључак је судова да је плаћањем наведених трошкова испунио своју пуноважну уговорну обавезу. Зато је одбијен као неоснован захтев за враћање новчаног износа уплаћеног туженом по основу наведеног уговора о лизингу.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају није потребно ново тумачење права, ни уједначавање судске праксе. Неосновано је позивање ревидента на правни став о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, јер се тај став не односи на трошкове лизинг накнаде. Са тим у вези, неосновано је и указивање ревидента на одлуке које се односе на трошкове обраде кредита, а које су засноване на наведеном правном ставу.

Разлози који се тичу правилности утврђеног чињеничног стања, на које се позива ревидент, нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Одредбом члана 480. став 2. Закона прописано је да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку, су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је тужба у овој правној ствари поднета дана 28.04.2021. године, те да је као вредност предмета спора означен износ од 4.000,00 динара, ради се

-3-

о привредном спору мале вредности, у ком према цитираној одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је одбацио ревизију као недозвољену.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић